

РЕШЕНИЕ

№ 2238

гр. София, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА З. ЛЕОНТИЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско дело № 20231110135231 по описа за 2023 година

Ищецът *** извежда съдебно предявените си права въз основа издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК против Е. С. Д. с ЕГН: *****, като претендира сумата от 749,07 лева за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за имот с адрес ***, аб.№ ***, ползвана за битови нужди за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 16.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 42,03 лева , представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2020 г. до 07.03.2023 г., 6,86лева представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.12.2021 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 16.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 0,43 лева представляваща мораторна лихва за период от 15.02.2022 г. до 07.03.2023 г.

Ищецът твърди, че ответникът, като собственик на посочения имот, е страна по неформален договор за продажба на ТЕ за битови нужди, сключен за исковия период, за който ищецът е издавал фактури по прогнозно изчисление, и след изготвяне на дялово разпределение от лицето, което иска да бъде конституирано като помагач на негова страна, е издавал общи фактури, съдържащи цялото вземане за съответния отоплителен сезон, публикувани в интернет страницата му, след изтичане на 45-дневен срок от издаване на общата фактура, ответникът е изпаднала в забава и дължи заплащане на законната лихва. Претендира заплащане на дялово разпределение, тъй като по силата на ОУ, главниците се заплащат на него.

Ответникът, е подал отговор на исковата молба, оспорва твърдението на ищеца, че е собственик на имота, като се сочи, че е представен протокол за делба, с който *** получава в

дъл апартamenta. Сочи се, че не е представено удостоверение за наследници, поради което да е видно, че ответникът Е. Д. да е наследник по закон на ***, и в каква квота. Сочи, че е направил отказ от наследството. Прави се възражение за погасителна давност.

Съгласно разпоредбата на чл.149,ал.1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се осъществява при сключване на писмени договори при общи условия. Съгласно §1,чл.42 от ЗЕ / отм., считано от 17.07.2012г., но в сила към началото на исковия период/, потребител на топлинна енергия е физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Продажбата на топлинна енергия, по цитираните разпоредби, се извършва на основата на писмени договори при общи условия, но ако изричен писмен договор не е сключен, доколкото съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, по силата на законова разпоредба императивно е установено кое лице е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като от значение е единствено притежанието на вещно право върху имота – право на собственост или вещно право на ползване. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за продажба на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, при съобразяване на задължителното за съда тълкуване на закона, дадено с ТР № 2/17.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 2/2017г. на ОСГК, че страна в правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е и лице, което не е собственик или титуляр на вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, стига да е подал заявление до ищеца за открИ.е на партия или да е сключил с ищеца писмен договор за продажба на ТЕ за битови нужди.

Видно от протокол, съдържащ съдебна спогодба, вписана в книгите за вписване през 2007г., ***, в рамките на производство по делба с ***, е получил в дял и изключителна собственост недвижимия имот, предмет на делбата – апартамент 51, в ***, заедно с принадлежностите. Видно от удостоверение, издадено от ***.

Видно от служебно изготвена справка, чрез използване на отдалечен достъп, от Национална база данни „Население“, ***** е починал на 8.1.2016г., като е оставил свои наследници по закон: преживяла съпруга ***а, както и деца – син Е. Д. и дъщеря- ***. Видно от същата справка, *** е брат на починалия ***.

Ответникът е представил удостоверение, издадено от СРС, че на 22.3.2017г. в специалната книга на съда е вписан негов отказ от наследството на ***.

Ищецът е представил по делото постановление за налагане на възбрана от ЧСИ Росица Апостолова по изпълнително дело № 20158480400269, с което е наложена възбрана на ¼ идеална част от топлоснабдения имот, за задължение на *** /с идентично ЕГН като ответникът, следователно, налице е техническа грешка в изписването на името му/, както и постановление за вдигане на възбраната, поради пълно плащане на задължението, от което

постановление е видно, че възбраната е била вписана на 16.6.2020г.

Разпоредбите на чл.51 и 52 ЗН уреждат приемането и отказа от наследство. В ТР № 148/10.12.1986 г. се прие разяснението, че отказът от наследство, вписан в особената книга към РС, има действие от датата на открий.е на наследството, по отношение на включените в наследствената маса права, както и задължения, поради което и се налага изводът, че отказът има действие към датата на открий.е на наследството – на 8.1.2016г., като исковите следва да се отхвърлят изцяло, тъй като в патримониума на наследниците, с отказа от наследство имащ действие към датата на открий.е на наследството, не е преминало право на собственост върху имота.

Относно представените легитимационни документи от страна на ищеца – постановление за налагане на обезпечителна възбрана и постановлението за вдигането ѝ, поради плащане на задължението. Двата документа на установяват действия на Е. Д. по приемане на наследството. Към датата на налагане на обезпечителна възбрана от страна на ЧСИ, по изпълнително дело, съдебният изпълнител няма задължението да се увери, че имотът, върху който се налага възбрана, принадлежи на длъжника. Такова задължение, съдебният изпълнител има едва в началото на публичната продан / чл.483 във връзка с чл.449, ал.2 ГПК/. В подкрепа на това разбиране е даденото официално тълкуване в т.5 от ВКС, ОСГКТ, по т.д.№ 6/14.3.2014г./възбраната няма да породи действие, ако имотът към налагането ѝ е собственост на трето лице, поради което и изследването дали имотът е собственост на длъжника към налагането ѝ е безпредметно/, както и в разпоредбата на чл.449, ал.1 ГПК, предвиждаща изпращане, от ЧСИ, на писмо до Служба по вписванията, за налагане на възбрана, едновременно с призовката за доброволно изпълнение. В този смисъл е и постановеното, по реда на чл. 291 ГПК с Решение № 128 от 02.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 335/2016 г., IV г. о, с което се уеднаквява съдебната практика по този допуснат въпрос.

Относно към настоящия спор, от представените постановления за налагане на обезпечителна възбрана, и постановление за вдигането ѝ, не може да се направи извод, че с официален документ от длъжностно лице, в кръга на службата му, е установено, че след отказа от наследство, ответникът Е. Д. е бил собственик на имота.

Ето защо, предвид вписания отказ от наследство, ответникът не е „клиент на ТЕ за битови нужди“, тъй като не е собственик, нито е лице, подало заявление за открий.е на партия за този имот, поради което и не дължи заплащане на претендираните от него суми.

По разноските.

Ответникът претендира за заплащане на адвокатско възнаграждение от 600 лева, както и 7 лева обща такса за удостоверения и преписи. По евентуално направеното, в т.2 от изявленията в исковата молба, възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът намира, че същото е основателно. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност – проведени са две открити съдебни заседания, събирани са само писмени документи, като спорните въпроси по делото са два- действието на отказа от наследство, и , евентуално заявеното възражение за давност. Ето защо, с оглед ниската

фактическа и правна сложност на делото, съдът намалява възнаграждението на 400 лева, което присъжда на ответника.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от *** ЕИК *** против Е. С. Д. ЕГН ***** с адрес ***, искове за признаване на вземане по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена от СРС, 125-ти състав по гр.д.№ 13716/2023г. за заплащане на сумата 749,07 лева доставена, но неизплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се на адрес: ***, аб.№ ***, ползвана за битови нужди за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 16.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 42,03 лева мораторна лихва за период от 15.09.2020 г. до 07.03.2023 г., 6,86 лева главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.12.2021 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 16.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 0,43 лева мораторна лихва за период от 15.02.2022 г. до 07.03.2023 г.

ОСЪЖДА *** ЕИК *** да заплати на Е. С. Д. ЕГН ***** с адрес *** сторените по делото разноси от 407 лева .

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му, пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____